

ת"פ 39189/05/18 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 39189-05-18 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופטת דנה כהן-לקח
המאשימה: מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד
גיתית גלבוע ועו"ד אריאלה נבון (פמ"י)

נגד
הנאשם: פלוני (עציר) ע"י ב"כ עו"ד יפעת
כהן ועו"ד ארז שלו

גזר-דין

רקע

1. הנאשם הורשע לפי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של ניסיון שוד לפי סעיפים 402(א) ו-25 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או: החוק); גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין; הונאה באמצעות כרטיס חיוב לפי סעיף 17 רישא לחוק כרטיסי חיוב, התשמ"ו-1986; ושוד לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין.

2. כתב האישום המתוקן בו הודה הנאשם מחזיק שני אישומים: **לפי עובדות האישום הראשון**, ביום 9.5.2018 בשעה 7:45 לערך, לאחר שגמלה בלבו החלטה לבצע שוד, הגיע הנאשם לחניון תת קרקעי שבבנין מספר 50 ברחוב חזקיהו בירושלים (להלן: החניון), כשהוא מצויד בכובע גרב, בתרסיס פלפל ובאקדח צעצוע (להלן: אקדח הצעצוע או: האקדח) והמתין להזדמנות לבצע את זממו. המתלוננת שהייתה בעת האירוע בת 72 (ילידת 1946), הגיעה באותה עת לחניון וניסתה להיכנס לרכבה שחנה שם (להלן: הרכב). הנאשם התקרב אליה כשהוא חובש כובע גרב על פניו כך שרק עיניו היו חשופות, החזיק ביד אחת את אקדח הצעצוע, ביד השנייה החזיק את תרסיס הפלפל ואמר למתלוננת: "אל תעשי בעיות אני אהרוג אותך, תני את הכרטיס האשראי". המתלוננת ביקשה למסור לנאשם את כרטיס האשראי שלה אך הנאשם אמר לה מיד: "לא, לא, תיכנסי לאוטו, ניסע לכספומט להוציא כסף". המתלוננת אמרה לנאשם בתגובה שהיא לא יודעת איך למשוך כסף מהכספומט. הנאשם השיב: "אין דבר כזה", והורה למתלוננת להיכנס איתו לרכב של המתלוננת על מנת שהם ייסעו יחד לכספומט, שם תמשוך המתלוננת כסף עבור הנאשם. המתלוננת שמעה להוראת הנאשם, נכנסה לרכבה וישבה במושב הנהג. הנאשם נכנס אף הוא לרכב, ישב במושב האחורי והצמיד את האקדח לראשה של המתלוננת. המתלוננת הניעה את הרכב ונסעה אחורנית על מנת לצאת מהחניה. בשלב זה הבחינה המתלוננת בשכן שלה, עצרה את הרכב ויצאה ממנו בריצה תוך שהיא צועקת: "יש מישהו עם אקדח פה". הנאשם לקח את תיק המתלוננת שנותר ברכב, שבתוכו כרטיס האשראי שלה ו-250 ₪ במזומן, וברח מהחניון תוך שהוא מתיז תרסיס פלפל (להלן: מקרה החניון). בגין כך, הורשע הנאשם לפי הודאתו בעבירות של ניסיון שוד וגניבה.

בהמשך לאמור, הנאשם הגיע לסופר "קו-אופ" שברחוב ש"י עגנון וביקש לרכוש חבילה של 12 קופסאות סיגריות באמצעות כרטיס האשראי אותו גנב מהמתלוננת. הקופאית ביקשה מהנאשם להציג תעודת זהות, והנאשם אמר לה בכזב שמדובר בכרטיס האשראי של אחותו. הקופאית התרצתה והסליקה את כרטיס האשראי של המתלוננת. בשלב זה יצא מנהל החנות, והודיע לנאשם שלא יאפשר לו לבצע עסקה בלי תעודת זהות. הנאשם בתגובה לקח קופסת סיגריות אחת, מסר לקופאית 50 ₪, אמר לה שהוא חייב ללכת להביא גם חלב, ונמלט מהמקום (להלן: מקרה הסופר). בגין כך, הורשע הנאשם לפי הודאתו בעבירה של הונאה באמצעות כרטיס חיוב.

3. **לפי עובדות האישום השני**, ובהמשך לאמור באישום הראשון, חזר הנאשם לביתו בירושלים ונרדם. בשעה 17:00 לערך התעורר, וגמלה בלבו החלטה לבצע שוד נוסף בכוונה להצליח לשדוד סכום משמעותי יותר. לשם כך, יצא הנאשם מביתו כשהוא מצויד ברעלה שכיסתה את פניו, אקדח צעצוע ותרסיס פלפל, והסתובב ברחובות בחיפוש אחר הזדמנות לבצע את זממו. בסמוך לשעה 19:00, הבחין הנאשם בבית מרקחת ברחוב הפלמ"ח 48 בירושלים (להלן: בית המרקחת). הנאשם הבחין שבית המרקחת פתוח, מואר וריק מאדם. הוא ידע מביקוריו בעבר שמשמעות הדבר היא שהרוקח נמצא בחדר הפנימי בבית המרקחת, והחליט שמדובר בהזדמנות טובה לשדוד. הנאשם נכנס לבית המרקחת כשהוא רעול פנים, החזיק ביד אחת את האקדח וביד השנייה את תרסיס הפלפל, והמתין לרוקח שיצא מהחדר האחורי. הרוקח (להלן: המתלונן) יצא מהחדר האחורי והתקדם לעבר הקופה שם המתין לו הנאשם. הנאשם התיז לכיוונו מעט תרסיס פלפל, ודרש לקבל את כל הכסף שבקופה. המתלונן אמר לנאשם שייקח את הכסף בעצמו, אולם הנאשם דרש מהמתלונן שימסור לו את הכסף מהקופה. המתלונן הוציא את כל הכסף המזומן שהיה בקופה באותה עת, סכום של 2,200 ₪. הנאשם התיז על המתלונן תרסיס פלפל פעם נוספת, ויצא בריצה מבית המרקחת (להלן: מקרה בית המרקחת). בגין האישום השני, הורשע הנאשם לפי הודאתו בעבירת שוד.

4. הסדר הטיעון לא כלל הסכמה עונשית, וכל צד נותר חופשי בטיעונו לעונש. הוסכם כי בתיאור האירועים שבגינם הורשע הנאשם, הצדדים לא יחרגו מהעובדות שבכתב האישום המתוקן, לא יסתרו אותן ולא יוסיפו עליהן. לצד זאת, הוסכם כי במסגרת הטיעונים לעונש ההגנה תוכל לטעון כי הנאשם נטל מספר כדורי קלונקס שהיו לו במרשם, וזאת לאחר ביצוע המעשים באישום הראשון, כאשר המאשימה לא תביא ראיות לסתור זאת.

תסקיר שירות המבחן

5. מהתסקיר עולה כי הנאשם הוא בן 48, גרוש ואב לשני ילדים בגילאים 10 ו-4 שנים. בגיל המתאים התגייס לצבא ושירת כלוחם קרבי וכחובש בגולני. לאחר מכן, התנדב ליחידת המסתערבים ושירת שירות מילואים מלא. לדברי הנאשם, בגיל 23 רכש בעזרת אחיו מסעדה בירושלים, בה שימש כשף ובעלים במשך 25 שנה. הנאשם תיאר הצלחה רבה בתחום עיסוקו וסיפר שזכה להכרה והערכה. עוד מסר שבמשך שנות עבודתו במסעדה השתמש בסמים מסוג קנביס וקוקאין וכן באלכוהול על בסיס קבוע. בשנים האחרונות התאפיין בקשיי תפקוד, ומאז שנת 2012 עבד באופן ארעי כשף מארח בדירה השייכת לאמו בירושלים.

בשנת 2008 נישא הנאשם לבת זוגו ממנה נולדו לו שני ילדים. הנאשם חווה תהליך פרידה וגירושין שהיה קשה עבורו. לאחר פטירת אביו חש ירידה במצבו הנפשי, כאשר המשבר העמיק לאחר עזיבת המסעדה בשנת 2012. במשך השנים, הנאשם אובחן כסובל מקשיים נפשיים ומדיכאון, ועשה שימוש בסמים כניסיון לריפוי עצמי. בעברו שתי תקופות

אשפוז בבית חולים לבריאות הנפש, בשנים 2012 ו- 2014. בשנת 2015 עבר הנאשם תאונת דרכים, בעקבותיה החל להיות מטופל בין השאר במשככי כאבים.

במסגרת הליך המעצר בגין תיק זה, הופנה הנאשם לטיפול בקהילת "קריית שלמה", אולם לאחר מספר שעות ברח ממסגרת זו, וכעבור כשבועיים נעצר והוחזר למעצר עד תום ההליכים. בשיחה עם קצינת המבחן, התקשה הנאשם לראות עצמו כמכור לסמים, וטען כי מאז מעצרו הוא עבר תהליך גמילה באופן עצמאי מחומרים משני תודעה. הוא הדגיש לפני קצינת המבחן כי אינו זקוק להתערבות טיפולית, וטען כי כאשר הוא חווה משבר רגשי הוא מסתייע בחומרים טבעיים כדי לאזן את עצמו. בבית המעצר מצוי הנאשם במעקב של פסיכיאטר היחידה, וזאת על רקע העבר הפסיכיאטרי ונוכח פגיעה עצמית שביצע לפני מספר חודשים. בתסקיר נכתב כי נראה שחלה התייצבות במצבו הנפשי של הנאשם במסגרת המעצר הנוכחי, וכי אין לו עבירות משמעת בבית המעצר. הנאשם שולב בקבוצה טיפולית בבית המעצר, אולם בחר להפסיק את השתתפותו בה.

שירות המבחן עמד בתסקירו על גורמי הסיכוי והסיכון בעניינו של הנאשם, ועל כך יפורט בהמשך הדברים. **במישור ההמלצה** - בתסקיר נכתב כי לא ברור האם הנאשם עושה כיום שימוש בחומרים משני תודעה. לצד זאת, צוין כי על רקע מצבו הנפשי של הנאשם, ועל רקע קשייו להכיר בדפוס התמכרותו לאורך השנים וקשייו להסתייע בטיפול, התרשמות שירות המבחן היא כי ישנה הידלדלות בכוחותיו של הנאשם לגייס עצמו ולהיתרם מתהליך טיפולי במסגרת קהילה כוללת. לפיכך, המליץ שירות המבחן על ענישה מוחשית, לצד ענישה מותנית. לצד זאת, צוין שירות המבחן כי במידה שהנאשם יבטא רצון להתערבות טיפולית ייעודית בתחום ההתמכרויות במסגרת תקופת המאסר בפועל, ימליץ שירות המבחן לשלבו בתהליך שיקומי כאמור, שכן התערבות טיפולית תסייע לאיזון מצבו הרגשי של הנאשם.

6. למען שלמות התמונה, אציין כי למקרא תסקיר שירות המבחן, עלתה תהייה האם הנאשם מבקש לחזור בו מהודאתו בעובדות כתב-האישום המתוקן. בית-המשפט בירר זאת בפתח דיון הטיעונים לעונש. ב"כ הנאשם והנאשם עצמו הבהירו כי הנאשם מודה בעובדות כתב-האישום המתוקן במלואו, ללא סייג.

הראיות לעונש

7. המאשימה הגישה גיליון הרשעות קודמות פלילי ותעבורתי בעניינו של הנאשם. כמו כן, הוגש לעיוני תצהיר נפגעת עבירה.

8. ההגנה הגישה לעיוני שתי חוות-דעת פסיכיאטריות שהוגשו בתיק זה מטעם הפסיכיאטר המחוזי (בהן הנאשם נמצא כשיר ואחראי למעשיו תוך התייחסות למצבו הרגשי והנפשי); מכתבי שחרור מאשפוזים קודמים במרכז לבריאות הנפש משנים 2012-2015; וכן סיכומי ביקור אצל פסיכיאטרית של קופת-חולים משנים 2016-2017. עוד צורף מכתב משנת 2015 לגבי מאמץ מצד הנאשם להפסיק את התלות שלו בתרופה לשיכור-כאבים בשם: "פרקוסט".

בנוסף, הגישה ההגנה לעיוני מכתבי הוקרה והמלצה שניתנו לנאשם לאורך השנים, אשר שיבחו את יכולת הניתנה שלו, את נדיבותו, את טוב ליבו, ואת העזרה שנתן לחיות בר פצועות. עוד הוגשו לעיוני מכתבי המלצה רבים של

לקוחותיו של הנאשם בתחום ההסעדה, ששיבחו את יכולת הבישול והאירוח שלו כשף מומחה, לרבות עבור פוליטיקאים ודיפלומטים בכירים (בעניין זה צורפו גם כתבות עיתון ששיבחו את המסעדה שניהל הנאשם). כמו כן, הוגשו לעיוני מכתבי המלצה שעמדו על סגולותיו של הנאשם כלוחם ביחידת גולני וביחידת המסתערבים.

בהמשך לכך, העידו לפניי שלושה עדי אופי מטעם ההגנה: הראשון, היה דודו של הנאשם, המצוי עמו בקשר קרוב בחודשים האחרונים, ועוקב אחר מצבו. הדוד עמד על טוב לבו של הנאשם ועל יכולת הנתינה שלו, והביע אמונה כי הנאשם יוכל לעלות על דרך חדשה ולשקם עצמו בסיועו של הדוד. השני, היה חברו של הנאשם, עורך-דין במקצועו, שעמד על רוחב הלב של הנאשם, על הצטיינותו כשף מומחה, ועל היותו איש משפחה ואב מסור ואוהב לילדיו. החבר הביע רצון לסייע לנאשם לחזור לחיים תקינים. השלישי, היה מכר של הנאשם מתקופת השירות הצבאי הסדיר. המכר העיד על מקרה בו הוא עצמו היה שרוי במשבר עמוק בתקופת השירות הצבאי, כאשר הנאשם היה זה שתמך בו וסייע לו לצאת מהמשבר. עוד סיפר העד על העזרה שהנאשם נהג להגיש לחסרי בית ששהו בקרבת המסעדה בבעלותו.

טיעוני הצדדים לעונש

9. המאשימה טענה כי יש לראות בשני האישומים בגדר אירוע אחד לצורך קביעתו של מתחם עונש הולם. לשיטת המאשימה, מתחם הענישה ההולמת לגבי כלל העבירות בהן הורשע הנאשם נע מ-5 עד 8 שנות מאסר בפועל. בהתחשב בנסיבות עליהן עמדה בטיעוניה, עתרה המאשימה להעמיד את עונשו של הנאשם באמצע המתחם הנוטען, וכן לגזור עליו עונש מאסר מותנה ופיצוי כספי לטובת שני המתלוננים.

10. באי-כוח הנאשם הסכימו עם עמדת המאשימה לפיה יש להתייחס לשני האישומים כאירוע אחד לצורך קביעתו של מתחם עונש הולם. הסנגורים עמדו בטיעוניהם על היבטים לקולא במישור נסיבות ביצוע העבירות על-ידי הנאשם. בין היתר, טענו הסנגורים כי מרשם נטל 16 כדורי קלונקס טרם ביצוע מעשה השוד נשוא האישום השני. עוד עמדו הסנגורים על כך שלאורך השנים סבל הנאשם מדיכאון מג'ורי, תוך שנטען כי מתקיימת בעניינו של הנאשם קרבה לסייג לאחריות פלילית. בהתחשב במכלול הטיעונים שפורטו בפרוטוקול הדיון מיום 28.3.2019, טענו הסנגורים כי מתחם העונש ההולם בנוגע לכלל העבירות בהן הורשע הנאשם, נע מ-6 חודשים ועד שנתיים מאסר בפועל. לטענת הסנגורים, יש להעמיד את עונשו של הנאשם במחצית המתחם הנוטען על-ידם.

11. הנאשם קרא מן הכתב דברים שרשם לקראת מועד שמיעת הטיעונים לעונש. הנאשם פתח בבקשת סליחה מנפגעי העבירות, והביע בוושה על מעשיו. הוא עמד על כך שמעשיו מנוגדים לערכים עליהם חונך, ולדרך בה חי עד לביצוע העבירות בגין הורשע. הנאשם טען כי הוא מקפיד לא ליטול בבית המעצר תרופה כלשהי מלבד כדורים נגד חרדה ודיכאון, וזאת כדי לא להיות תלוי בחומרים משני תודעה. הוא ציין כי בדיקות השתן והדם שלו בבית המעצר נקיות. בנוסף, עמד הנאשם על אהבתו העזה לשני ילדיו, ועל הקושי שלו להיות רחוק מהם מאחורי סורג ובריא. הוא ביקש הזדמנות לשוב לחיק משפחתו ולעבודתו כשף, וטען כי לעולם לא ישוב על מעשיו וכי ישתף פעולה עם כל טיפול שייקבע עבורו.

ריבוי עבירות

12. שני הצדדים מאוחדים בדעתם כי יש לראות בכלל העבירות בהן הורשע הנאשם בגדר אירוע אחד לצורך קביעתו של מתחם העונש ההולם. אף אני שותפה לדעה זו, בשים לב לכך שמעשיו של הנאשם בוצעו כחלק מאותה מסכת עבריינית, במהלך אותו יום, ובאמצעות אותה שיטת פעולה.

קביעת מתחם העונש ההולם

13. בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, יש לקבוע את מתחם הענישה ההולמת בהתאם לעקרון ההלימה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ובמדיניות הענישה הנהוגה.

14. **הערכים החברתיים שנפגעו** כתוצאה מביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם, קשורים בהגנה על שלומם, ביטחונם ורכושם של המתלוננים, תוך פגיעה משמעותית בתחושת הביטחון האישי של הפרט ושל הכלל.

15. אשר ל**נסיבות ביצוע העבירות** - המעשים בגינם הורשע הנאשם תוארו בפס' 2-3 לדבריי לעיל. לחומרה, אציין כי הן במקרה החניון והן במקרה בית המרקחת, הנאשם הצטייד מבעוד מועד בכיסוי פנים, באקדח צעצוע ובתרסיס פלפל באופן המצביע על תכנון מוקדם. זאת ועוד; באישום הראשון, הנאשם בחר בחניון תת-קרקעי כמקום ביצוע העבירה, ולא נרתע מלבצע את מעשיו כלפי קורבן החלש ממנו משמעותית - אישה מבוגרת בת 72 - תוך איום מתמשך כלפיה. באישום השני, ניצל הנאשם את העובדה שבית המרקחת היה ריק מאדם והרוקח שהיה בחדר פנימי, והפתיע את הרוקח כשבידיו אקדח-דמה ותרסיס פלפל. מכאן שהנאשם בחר בסיטואציות שהיו נוחות עבורו כדי להוציא את תכנית השוד מהכוח אל הפועל, באופן המעיד גם הוא על תכנון ועל הפעלת שיקול-דעת (סעיף 40ט(א)(1) לחוק העונשין).

לגבי הנזק שנגרם (סעיף 40ט(א)(4) לחוק העונשין) - במישור הרכושי מדובר בנזק כדלקמן: **במקרה החניון**, גנב הנאשם את התיק של המתלוננת שהכיל ₪ 250 וכרטיס אשראי. **במקרה הסופר**, הנאשם הונה את הקופאית כאשר טען שכרטיס האשראי של המתלוננת שייך לאחותו. עם זאת, מנהל המקום סירב לבצע את עסקת האשראי בהעדר הצגת תעודת זהות, וכך נמנע ביצוע העסקה באמצעות כרטיס האשראי של המתלוננת. **במקרה בית המרקחת**, הנאשם נטל סכום כסף בשיעור בלתי זניח של ₪ 2,200.

הנזק המשמעותי נגרם במישור הפגיעה בתחושת הביטחון ושלמות הנפש של המתלוננים, וכן במישור הנזק הפוטנציאלי שעלול היה להיגרם מביצוע העבירות (סעיף 40ט(א)(3) לחוק העונשין): **במקרה החניון**, הנאשם הפתיע את המתלוננת אשר רצתה להיכנס אל רכבה. הוא התקרב אליה כאשר חבש כובע גרב על פניו כשרק עיניו חשופות, וכאשר בידיו אקדח צעצוע ותרסיס פלפל, ואיים עליה שאם תעשה בעיות יהרוג אותה באופן שיצר מצג כאילו מדובר באקדח אמיתי. בהמשך, לא הסתפק הנאשם בכך שהמתלוננת הייתה נכונה למסור לו את כרטיס האשראי שלה, והכריח אותה להיכנס עמו לרכבה ולנסוע לכספומט. במהלך הנסיעה הצמיד הנאשם את האקדח לראשה של המתלוננת. נקל לשער את הפחד והבהלה שהיו מנת חלקה של המתלוננת, אישה מבוגרת שנאלצה לחוות חוויה מטלטלת. הדברים עולים מהצהרת נפגעת העבירה שעשתה שימוש במילה "טראומה" כדי לתאר את הנזק שגרמו לה מעשי הנאשם. המתלוננת תיארה את הפחדים המלווים אותה עד היום באופן הבא: "פחד לרדת לחניה, אני נבהלת בפתיחת המעלית,

בודקת כל הזמן אם יש מישהו בחנייה, פוחדת לרדת בחדר מדרגות". האירוע הסתיים בזכות כך שהמתלוננת גילתה תושייה, וברחה מהרכב כשהיא מותירה את התיק שלה מאחור. אך במזל לא הסתבך האירוע מעבר לכך. **במקרה בית המרקחת**, על-אף שלא הוגשה הצהרת נפגע עבירה מטעם הרוקח, נקל לשער כי מעשיו של הנאשם, שהחזיק בידיו אקדח-דמה ותרכיס פלפל, גרמו לרוקח פחד ובהלה. הרוקח לא התנגד באופן אקטיבי למעשיו של הנאשם, וכך נמנע פוטנציאל להסלמה נוספת של האירוע.

לקולא אציין כי במהלך ביצוע כלל המעשים, הנאשם פעל לבדו ולא כחלק מחבורה (סעיף 40ט(א)(2) לחוק העונשין). כמו כן, אין טענה לפגיעה פיזית במי מהמתלוננים. זאת ועוד; נראה כי הנאשם לא תכן לפגוע במתלוננים מלכתחילה, שכן הוא הצטייד באקדח צעצוע (אם כי מהתנהלות המתלוננים עולה שבשעת אמת הם לא היו מודעים לכך שמדובר באקדח-דמה). אציין כי המעשים בוצעו באופן חובבני יחסית (כך למשל, הנאשם נכנס לסופר כשהוא גלוי פנים זמן קצר לאחר ביצוע המעשים נשוא האישום הראשון). בנוסף, התיק של המתלוננת באישום הראשון לא ניטל ממנה באלימות, אלא הנאשם גנב את התיק לאחר שהמתלוננת ברח מהרכב והותירה את התיק מאחור. בעניין האחרון, טענו הסנגורים כי עבירת הגניבה "נבלעה" בעבירת ניסיון השוד באישום הראשון. אין ביד"י לקבל טענה זו. אמנם, סעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 קובע כי אין להעניש אדם יותר מפעם אחת בשל אותו מעשה. עם זאת, בחינת עובדות האישום הראשון בהן הודה הנאשם, מעלה כי מדובר בשני מעשים נפרדים: הנאשם ניסה לשדוד את המתלוננת אולם זו ניצלה הזדמנות וברחה מהרכב. לאחר שהנאשם נותר לבדו ברכב של המתלוננת והבחין בכך שהיא הותירה את התיק שלה מאחור, הוא גנב את התיק. מדובר בשני מעשים עצמאיים שהאחרון לא נבלע בראשון, וזאת גם אם מתקיים ביניהם קשר הדוק של סמיכות זמן ומקום ושל זהות נפגעת העבירה. יוער כי אם נלך לפי שיטת הסנגורים ונראה במעשה הגניבה חלק ממעשה ניסיון השוד, התוצאה תהיה כי יתקיימו היסודות של עבירה שוד מושלמת. אין מקום לכך, שכן הצדדים הסכימו במסגרת הסדר הטיעון ביניהם על עבירה של ניסיון שוד ולצדה עבירה של גניבה (ראו: טיעוני ב"כ המאשימה בפרוטוקול דיון מיום 28.3.2019, עמ' 25, ש' 29 ואילך).

מבחינת הסיבות שהובילו את הנאשם לביצוע העבירות (סעיף 40ט(א)(5) לחוק העונשין)- הסנגורים טענו כי העבירות בוצעו על רקע משבר כלכלי אליו נקלע הנאשם בעקבות סגירת המסעדה בבעלותו, וכן על רקע משבר גירושין חריף וניתוק קשר מילדי בעת הרלוונטית. בהתחשב בכך, נטען כי הנאשם היה שרוי במצוקה רגשית ונפשית, וכי מתקיימת קרבה לסייג לאחריות פלילית (סעיף 40ט(א)(9) לחוק העונשין). בהקשר זה, יצוין כי במסגרת שתי חוות-דעת שהוגשו בתיק מטעם הפסיכיאטר המחוזי, נמצא הנאשם כשיר לעמוד לדין ואחראי למעשיו. זאת ועוד; ההגנה הגישה לעיוני סיכומי ביקור של הנאשם אצל פסיכיאטרית של קופת-חולים משנים 2016-2017. באותם סיכומי ביקור נכתב כי לנאשם שיפוט ותובנה תקינים, וכי אין עדות לתכנים פסיכותרפיים כלשהם. לצד זאת, מהחומר שהונח לפניי ניתן ללמוד כי הנאשם אושפז בשנים 2012-2015 באשפוזים פסיכיאטריים במרכז לבריאות הנפש, וזאת עקב מצבים דיכאוניים קליניים עם סימפטומים חרדתיים. זאת ועוד; הנאשם מטופל לאורך שנים בתרופות-מרשם נוגדות חרדה ודיכאון, ונזקק למעקב פסיכיאטרי. בחוות-הדעת מטעם הפסיכיאטר המחוזי מיום 29.6.2018 (קרי- כחודש וחצי לאחר ביצוע העבירות), נכתב כי הנאשם מוכר כנכה בתחום הגופני והנפשי במל"ל ומקבל קצבת נכות, וכי ישנם סימני דכאון בבדיקה. כמו כן, המאשימה לא חלקה על כך שטרם ביצוע מעשה השוד נשוא האישום השני, הנאשם נטל מספר כדורי קלונקס שניתנו לו במרשם (ההגנה טענה כי הנאשם נטל בבת אחת כמות משמעותית של 16 כדורים). בהתחשב בכל אלה, הסנגורים טענו לפניי כי מתקיימת קרבה לסייג לאחריות פלילית. מטיעוני הסנגורים ניתן היה להבין שטענתם היא קרבה לסייג של אי שפיות הדעת ו/או קרבה לסייג השכרות.

בהתייחס לטענות אלה של ההגנה, אומר כך: ראשית, במכלול נסיבות העניין, אראה לתת משקל מסוים לטענת ההגנה בדבר קשייו הנפשיים של הנאשם בעת הרלוונטית, אולם אציין כי אין מדובר במשקל מכריע. הטענות בדבר מצבו הנפשי של הנאשם בעת ביצוע המעשים, לא לובנו לפניי. ההגנה הסתפקה בהגשת מסמכים רפואיים מן העבר, ולא מעבר לכך. לא הוגשה לעיוני חוות-דעת פסיכיאטרית מטעם ההגנה, בתמיכה לטענת הקרבה לסייג של אי שפיות הדעת. במצב דברים זה, קיים קושי לקבוע האם הנאשם סבל מ"הפרעה נפשית משמעותית" בעת ביצוע המעשים, מאיזה סוג ובאיזו עוצמה, מה טיב הזיקה בין מצבו הנפשי הנטען של הנאשם לבין ביצוע העבירות (בין היתר בשים לב לכך שמהתסקיר עולה כי הנאשם מאופיין גם בדפוסים התמכרותיים ובהתנהגות אימפולסיבית), וכן עד כמה הוגבלת יכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה או להימנע מעשיית המעשה בעטיו של המצב הנפשי הנטען (ראו: ע"פ 1865/14 פלוני נ' מדינת ישראל (4.1.2016)). כידוע, נטל השכנוע להוכיח נסיבה מקלה אשר קשורה בביצוע העבירה, מוטל על שכמו של הנאשם ברמה של מאזן הסתברויות (ראו: סעיף 40(ג) לחוק העונשין). במקרה דנן, ההגנה לא הרימה את הנטל הנדרש כדי לבסס כדבעי טענה של קרבה לסייג של אי שפיות הדעת.

יחד עם זאת, נוכח העבר הפסיכיאטרי, נוכח התייעוד הרפואי שהוצג אודות משבריו הנפשיים של הנאשם, נוכח התנהגותו של הנאשם בפרק-הזמן שבין ביצוע המעשים נשוא האישום הראשון לבין ביצוע המעשה נשוא האישום השני (קרי- בליעת כמות משמעותית של כדורי קלונקס), ונוכח העובדה שהנאשם שהה לאחר מעצרו באגף "מרחבים" לעצורי השגחה לצורך מניעת אובדנות - אני נכונה להניח כי קיים קשר בין קשייו הנפשיים של הנאשם לבין המעשים שביצע, ואראה לתת לכך משקל מסוים במסגרת קביעתו של מתחם העונש ההולם. דא עקא, בהעדר נתונים נוספים כמפורט לעיל, המשקל שניתן לייחס לכך אינו מגיע כדי קרבה לסייג של אי שפיות הדעת (ראו והשוו: ע"פ 2667/14 פלוני נ' מדינת ישראל (24.11.2014), פס' 6).

שנית, בכל הנוגע לטענה של קרבה לסייג השכרות - הנאשם נטל מיוזמתו כמות מוגברת של כדורי קלונקס בטרם ביצע את השוד נשוא האישום השני. ההגנה לא הגישה חוות-דעת מטעמה בשאלה מהי ההשפעה האפשרית של נטילת 16 כדורי קלונקס בטרם ביצע המעשים נשוא האישום האמור. אף אם אניח כי נטילת הכדורים הובילה למצב של פגיעה פוטנציאלית ביכולת הריסון העצמי והשליטה במעשים, הרי הנאשם הכניס עצמו למצב זה מדעת. בהתאם להלכה הפסוקה, אין לראות בהתנהלות מסוג זה משום קרבה לסייג השכרות או הצדקה להקלה בעונש (ראו והשוו: דעת-הרוב בע"פ 7701/14 אל טייב נ' מדינת ישראל (16.5.2016); עוד ראו והשוו: ע"פ 6001/13 קסה נ' מדינת ישראל (29.1.2014), פס' 10). אוסיף כי לגבי האישום הראשון אין לפני כל טענה של קרבה לסייג השכרות, שכן במסגרת הסדר הטיעון הוסכם כי הנאשם נטל את כדורי הקלונקס לאחר שכבר ביצע את העבירות נשוא האישום הראשון.

16. אשר **לענישה הנוהגת** - עבירת ניסיון השוד ועבירת השוד בוצעו שלא בנסיבות מחמירות, לפי החלופה הקבועה בסעיף 402(א) לחוק העונשין שהעונש המרבי בגינה הוא מאסר 14 שנים. כמו כן, הנאשם הורשע במסגרת האישום הראשון בעבירות של גניבה והונאה בכרטיס חיוב. מדובר בשתי עבירות עוון, שהעונש המרבי הקבוע במסגרתן הוא מאסר שלוש שנים.

בית-המשפט העליון עמד פעם אחר פעם על חומרתה של עבירת השוד ועל הצורך להחמיר בעונשו של מי שמבקש להשיג רווח כספי בדרך עבריינית, תוך פגיעה באנשים תמימים הנקרים בדרכו, כמו גם בסדר הציבורי ובתחושת

הביטחון של הציבור כולו. הוטעם כי חומרה זו עומדת בעינה, גם כאשר ברשות מבצע העבירה אקדח-דמה בלבד, וזאת בשל האימה האוחזת בקורבנות המעשה בעת שמופנה כלפיהם כלי הנחזה לנשק אמיתי (ראו: ע"פ 9076/16 מיארה נ' מדינת ישראל (9.3.2017), פס' 9 וההפניות שם). עוד נקבע כי יש להחמיר בעונשם של מבצעי עבירת שוד, גם במקרים בהם השוד בוצע ללא אלימות פיזית ממשית (ראו: ע"פ 1864/11 דוידוב נ' מדינת ישראל (7.11.2012, פס' 7). בנוסף, הודגשה החומרה המיוחדת בביצוע עבירות רכוש ואלימות כלפי קשישים. ובלשונו של כב' השופט עמית בע"פ 1864/11 דוידוב נ' מדינת ישראל (7.11.2012), פס' 7:

"שוד או גניבה מקשים ומחסר ישע, נתפס כמעשה שיש בו כיעור מוסרי גדול יותר מעבירה 'רגילה' של שוד או גניבה, בהיותו הפרה של הציווי 'והדרת פני זקן' הנתפס כמעין חוק טבע בכל חברה אנושית... אכן, לא כל קשיש הוא חסר ישע, אבל אין כוחו של קשיש כשל אדם צעיר, שיכול לעיתים להתגונן או לרדוף אחר הגנב או השודד. נקל לשער את התחושה המתסכלת עד-מאוד של השפלה וחוסר אונים של קשיש שנפל קרבן לעבירה כגון דא. ניסיון החיים מלמד כי איכות החיים של קשישים אחרי מעשה שוד או גניבה אינה כתמול שלשום".

בחינת הפסיקה הנוהגת מעלה כי מנעד הענישה בעבירות שוד הוא רחב, והנו תלוי נסיבות והקשר (ראו: דברי כב' השופט רובינשטיין (כתוארו אז) בע"פ 4841/13 ספי נ' מדינת ישראל (6.2.2014), פס' י"א).

בטיעוניהם לפניי, עתרו הסנגורים למתחם ענישה הולמת שנע מ-6 חודשים עד שנתיים מאסר בפועל. דא עקא, מדובר במתחם שנקבע בפסיקה לגבי עבירת שוד אקראית-ספונטנית, ללא תכנון מוקדם, וללא שימוש בנשק חם או קר (ראו: ע"פ 7655/12 פייסל נ' מדינת ישראל (4.4.2013), פס' 8). לא זה המקרה שלפניי, שכן הנאשם הצטייד מראש בכיסוי פנים, וכן באקדח צעצוע ובתרסיס פלפל בעזרתם איים על המתלוננים כדי להשיג את מבוקשו. אזכיר כי באישום הראשון היה מדובר במתלוננת מבוגרת בת 72 שהנאשם ניסה לשדוד בעת ששהתה בחניון תת-קרקעי; באישום השני היה מדובר ברוקח שהנאשם שדד בעת שבית המרקחת היה ריק מאדם. כאמור, כל אלה מלמדים על הפעלת שיקול-דעת בעת ביצוע המעשים ועל תכנון מוקדם. לפיכך, אין מקום לאמץ את המתחם לו טענה ההגנה.

המאשימה הפנתה בטיעוניה לפסיקה הנוגעת לעבירת שוד בנסיבות מחמירות. גם פסיקה זו אינה תואמת את נסיבות המקרה שלפניי, שכן הנאשם הורשע בעבירת ניסיון שוד ובעבירת שוד שלא בנסיבות מחמירות.

מטבע הדברים, לא ניתן למצוא מקרה זהה בנסיבותיו למקרה דנן. **לגבי האישום הראשון** (מקרה החניון והסופר), ניתן להפנות בשינויים המחויבים לע"פ 2257/13 חייפץ נ' מדינת ישראל (24.4.2014). באותו מקרה המערער ביצע עבירת שוד כלפי אישה מבוגרת ילידת 1927 אשר חזרה לביתה. כאשר אותה מתלוננת רצתה לסגור את דלת הבית, המערער נכנס לדירה, דחף את המתלוננת שנפלה ארצה, ואז חטף מצווארה שתי שרשראות זהב. בית-המשפט המחוזי גזר על המערער 5 שנות מאסר בפועל. בית-המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש. החשוב לענייננו הוא שבית-המשפט העליון הפנה לפסיקה לפיה רף הענישה בגין עבירת שוד שבוצעה כלפי קשישים, כשהאלימות שננקטה בגדרה אינה ברף העליון וערכאת הערעור אינה ממצה את הדין עם הנאשם, הוא בין 4 ל-6 שנות

מאסר בפועל. אדגיש כי יש ליישם פסיקה זו בשינויים המחויבים למקרה שלפניי, שכן מקום ביצוע העבירה במקרה דנן אינו בדירת המתלוננת (אף כי ראוי לציין כי חניון תת-קרקעי הוא מקום מבודד יחסית המקשה על נפגע העבירה, בוודאי כאשר גילו מבוגר); לא הופעלה כנגד המתלוננת אלימות פיזית ולא נתלש דבר מגופה (אם כי נעשה שימוש בתרסיס שלפל ובאקדח-דמה שהוצמד לראשה של המתלוננת באופן המקים נסיבה מחמירה); כמו כן, לא מדובר בעבירת שוד מושלמת (אלא בעבירת ניסיון לשוד בצירוף עבירת גניבה).

לגבי האישום השני (מקרה בית המרקחת), ניתן להפנות בשינויים המחויבים לע"פ 9076/16 מיארה הנ"ל, שם היה מדובר בביצוע עבירת שוד בודדת של חנות נוחות בתחנת דלק, כשהמערער היה מצויד באקדח צעצוע והחנות הייתה ריקה מאדם. בית-המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה הולמת שנע מ- 18 עד 36 חודשי מאסר בפועל, וזאת בעקבות התחשבות מסוימת במצבו הנפשי של המערער. על המערער באותה פרשה הוטל עונש של 20 חודשי מאסר בפועל. בית-המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש, וציין כי מתחם הענישה ההולמת שנקבע על-ידי בית-המשפט המחוזי, תואם למתחמי ענישה שנקבעו בעבירות שוד בהן לא הופעלה אלימות קשה (שם, פס' 10). בנוסף, אפנה לע"פ 7516/12 פלוני נ' מדינת ישראל (1.8.2013), שם היה מדובר במערער שהורשע בפלילים בגין אירוע בודד של שוד סניף דואר, תוך שימוש באקדח-דמה הנחזה להיות אקדח אמיתי, כאשר הוא רעול פנים. המערער היה קטין בעת ביצוע העבירה. בית-המשפט המחוזי לנוער גזר עליו עונש של 3 שנות מאסר בפועל, ובית-המשפט העליון לא ראה להתערב בכך.

17. בהתחשב במכלול העבירות בהן הורשע הנאשם; וכן בשים לב לעקרון ההלימה המהווה עקרון מנחה בענישה, בעוצמת הפגיעה בערכים המוגנים, בנסיבות ביצוע העבירות כפי שפורטו לעיל, ובענישה הנוהגת - אני סבורה כי **מתחם העונש ההולם בגין כלל העבירות בהן הורשע הנאשם נע מ- 40 עד 72 חודשי מאסר בפועל**. יוער כי אלמלא ההתחשבות המסוימת בקשייו הנפשיים של הנאשם, ניתן היה לקבוע מתחם ענישה הולמת גבוה יותר.

18. לא התבקשתי ואף לא מצאתי הצדקה לחרוג ממתחם העונש ההולם לקולא משיקולי שיקום, או לחומרה משיקולי הגנה על שלום הציבור.

גזירת העונש המתאים בגדרי המתחם

19. לצורך גזירת העונש בגדרי המתחם שנקבע, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות כאמור בסעיף 40 יא לחוק העונשין.

לנאשם עבר פלילי קל יחסית, הכולל הרשעה בודדת בפלילים משנת 2017, בגין עבירות של הפרת צו בית-משפט והיזק לרכוש במזיד. בגין אותה הרשעה, הושת על הנאשם מאסר מותנה ופיצוי. כמו כן, לנאשם מספר רב יחסית של הרשעות תעבורתיות קודמות, בהן הרשעה תעבורתית משנת 2016 בגין עבירות של נהיגה בשכרות משנת 2012.

לטובת הנאשם, יש לשקול את שיתוף הפעולה שלו עם רשויות אכיפת החוק עוד בזמן החקירה המשטרתית, וכן את ההודאה ונטילת האחריות במשפט באופן שחסך את הצורך בשמיעת עדויות המתלוננים. אני סבורה כי ראוי לתת

לכך משקל ממש. עוד התחשבותי בחרטה שהנאשם הביע בדבריו לפני, אשר נשמעה באוזניי כחרטה כנה. בנוסף, התחשבותי בנסיבותיו האישיות של הנאשם, במשברים הנפשיים והרגשיים שחווה בחייו הפרטיים בעקבות סגירת המסעדה בבעלותו ובעקבות הליך הגירושין הקשה שחווה. אני מניחה שריצוי עונש מאסר בפועל אינו פשוט עבור הנאשם, ששוהה מאחורי סורג ובריח כשהוא בן 48, רחוק מילדיו אליהם הוא מביע אהבה גדולה. אוסיף כי ממכתבי ההוקרה, מההמלצות בכתב שההגנה הגישה לעיוני, וכן מעדויות האופי שנשמעו לפני (ראו: הפירוט בפס' 8 בדבריי לעיל), עלה כי הנאשם שירת שירות צבאי ושירות מילואים משמעותי, וכן התאפיין לאורך השנים בנדיבות לב, ברגישות למצוקת האחר, באהבת בעלי-חיים, במעשי חסד כלפי הזולת, וברמה מקצועית גבוהה כשף. דברים אלה עומדים בניגוד בולט למעשים החמורים שהנאשם ביצע כלפי המתלוננים. הדבר מלמד כי העבירות בהן הורשע הנאשם בתיק זה זרות לאורח החיים שניהל בעבר, וכי אין מדובר במי שהפשע הוא דרכו. ב"כ המאשימה עצמה ציינה בטיעוניה לעונש כי: "ניתן לומר שמדובר באדם שמתפקוד נורמטיבי הגיע לתחתית השאול ואנו מצרים על כך" (פרוטוקול דיון מיום 28.3.2019, עמ' 23, ש' 8-9). אוסיף כי שירות המבחן ציין כגורמי סיכוי לשיקום את יכולותיו של הנאשם לאורך השנים בשירות הצבאי ובעבודתו כשף, וכן את העובדה שמשפחתו של הנאשם מהווה גורם משמעותי עבורו.

לחובת הנאשם, שקלתי את העובדה שניסיון לשלב את הנאשם בקהילה טיפולית לתחלואה כפולה לא צלח, שכן הנאשם ברח שעות ספורות לאחר שהגיע לשם. גם בבית המעצר עזב הנאשם את הקבוצה הטיפולית בה שולב. בדיון לפניי אישרה ההגנה כי הנאשם היה מכור בעבר לסמים ולא לכוהול. עם זאת, נטען כי הנאשם נגמל מהם ביוזמתו עוד בשנת 2012, לאחר שהורשע בעבירות של נהיגה בשכרות. ההגנה הוסיפה וטענה כי לאחר שנת 2012, הנאשם התמכר לתרופה נרקוטית בשם: "פרקוסט" שקיבל במרשם רופא. עם זאת, נטען כי בינתיים הנאשם נגמל מאותה תרופה. לטענת הנאשם, מאז מעצרו בתיק זה הוא מקפיד לא לעשות שימוש כלשהו בחומרים משני תודעה בין כותלי בית המעצר. לפי טענתו, הוא נוטל כיום תרופה אחת בלבד המטפלת בדיכאון ובחרדה ("נרדיל"), והוא מסרב לקחת כל תרופה נוספת. בהתייחס לכך, אציין כי שירות המבחן העיר בתסקיר כי: "לא ברור האם [הנאשם] עדיין עושה שימוש בחומרים משני תודעה". בין כך ובין אחרת, אף אם אניח לטובת הנאשם כי הוא אכן נמנע כיום מלעשות שימוש בחומרים משני תודעה כנטען על-ידו, לא יכול להיות חולק כי לאורך השנים התאפיין הנאשם בדפוסים התמכרותיים לצד משברים נפשיים. נראה כי זו הסיבה לכך ששירות המבחן ניסה בשעתו לשלב את הנאשם בקהילה טיפולית לתחלואה כפולה. כאמור, ניסיון זה לא נשא פרי. זאת ועוד; שירות המבחן התרשם כי לנאשם קשיי נפרדות בולטים, כאשר קשיים שהוא חווה במערכות יחסים בין-אישיות, משפיעים עליו באופן עוצמתי עד כדי התפרקות ואובדן שליטה. שירות המבחן הוסיף ומנה כגורמי סיכון את הקושי של הנאשם להיענות לגבולות, סף תסכול נמוך, קושי בדחיית סיפוקים, נטייה להתנהגות אימפולסיבית, וקושי להכיר בחומרת הפגיעות להן גרם. להערכת שירות המבחן, בעת שהנאשם חש מצוקה, הוא מתקשה לווסת את רגשותיו ופונה לשימוש בחומרים ממכרים, תוך שהוא פועל באופן אימפולסיבי וחסר גבולות לצורך השגתם. על רקע כל אלה, העמדה שהביע הנאשם לפני שירות המבחן כעולה מהתסקיר ולפיה הוא אינו זקוק להתערבות טיפולית, מעוררת דאגה. היא עלולה להצביע על כך שהנאשם מתקשה להפנים את הצורך בקבלת עזרה מקצועית כדי לתת מענה לקשיים הנפשיים ולאורח החיים ההתמכרותי שאפיין אותו בשנים האחרונות. לפי הערכת שירות המבחן, הצורך בהתערבות טיפולית עודנו קיים, אפילו אם הנאשם חווה כיום בבית האסורים התייצבות מסוימת במצבו הנפשי וההתמכרותי כנטען על-ידו. על רקע כל אלה מתחדד הצורך בהרתעת היחיד, כמו גם בהרתעת הרבים, מפני הישנות המעשים.

לצד זאת, אעיר כי בסיום דבריו לפניי הביע הנאשם נכונות להשתלב במסלול טיפולי בין כותלי הכלא. יש לקוות

כי מדובר בניצנים של הפנמה אמיתית שתוביל את הנאשם לשתף פעולה עם קבלת טיפול מקצועי-ייעודי, אשר להערכת שירות המבחן עשוי להועיל לו במבט צופה פני עתיד.

20. באיזון בין השיקולים, אני רואה למקם את עונשו של הנאשם בטווח הנמוך של המתחם שנקבע, אך מעל לרף התחתון. בנוסף, אמליץ כי ככל שהדבר אפשרי וככל שהנאשם ישתף פעולה, יעשה ניסיון לשלב את הנאשם בהליך טיפולי בבית הסוהר.

לצד עונש המאסר בפועל, אטיל על הנאשם עונשי מאסר מותנים הצופים פני עתיד, וכן פיצוי כספי לטובת שני המתלוננים בתיק. בעניינה של המתלוננת נשוא האישום הראשון, לקחתי בחשבון את הנזק הרכושי שנגרם לה (גניבת תיק ובו 250 ₪ וכרטיס אשראי) ואת הטראומה שנגרמה לה כפי שתיארה בהצהרת נפגעת העבירה. בעניינו של המתלונן נשוא האישום השני לא הוגש תצהיר נפגע עבירה, אולם נקל לשער את הפחד ואת עוגמת הנפש שהיו מנת חלקו. כמו כן, לקחתי בחשבון את הנזק הרכושי שנגרם למתלונן (גניבת סכום של 2,200 ₪).

סוף דבר

21. נוכח מכלול הטעמים שפורטו, אני גוזרת על הנאשם כדלקמן:

(א) 45 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו.

(ב) מאסר על-תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים מיום השחרור ממאסר, לא לבצע עבירת רכוש מסוג עוון (למעט עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין), או עבירת אלימות מסוג עוון (למעט עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין), או עבירת עוון לפי חוק כרטיסי חיוב.

(ג) מאסר על-תנאי של 10 חודשים למשך 3 שנים מיום השחרור ממאסר, לא לבצע עבירת רכוש מסוג פשע, או עבירת אלימות מסוג פשע, או עבירת פשע לפי חוק כרטיסי חיוב.

(ד) פיצוי לכל אחד משני המתלוננים בסך 5,000 ₪ (10,000 ₪ בסך-הכל). הפיצוי ישולם עד יום 1.12.2019.

לבקשת הסנגורים, מוסבת תשומת לב שב"ס לטענת ההגנה בדבר הצורך של הנאשם בתרופת נרדיל. יש להפנות הדבר לרופא בית הכלא.

המזכירות תמציא פרוטוקול זה לשירות המבחן למבוגרים.

נוכח העובדה שגזר-הדין מתייחס למצבו הנפשי של הנאשם, הרי מטעמי צנעת-הפרט אני מחליטה כי גזר-הדין יפורסם ברבים ללא שם ופרטים מזהים של הנאשם.

זכות ערעור לבית-המשפט העליון בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ו ניסן תשע"ט, 01 מאי 2019, בנוכחות הצדדים.